

gjør Indregistreringen til en Bemaegtigelse af Varemærket, og jeg tror, at de Misligheder, som det ærede Medlem fra Stubbejøbing paa pegede, i Virkeligheden finde Sted. Det fortjener ikke nogen som helst Bestyttelse af Lovgivningen, at denne eller hin bemaegtiger sig et Varemærke, som en anden har forsøgt og som synes at gaa. Det er tværtimod Noget, som bør modarbejdes, og som Lovgivningen ikke i nogen Retning burde sanktionere. Derom tror jeg ikke, at der kan herske Tvivl, og derom er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem, der først havde Ordet i Dag. Jeg tror heller næppe, det ærede Medlem fra Viborg (Klein) vil have nogen anden Mening derom.

Klein: Hvis jeg ikke huffer feil var den Tvivl, der kom til Orde i Folkethingsudvalget i 1880, og som navnlig den sidste ærede Taler fremhævede den Gang, den, at det var et Spørgsmaal, om Varemærket skulde have en mere eller mindre personlig eller reel Karakter, hvormod jeg ikke erindrer, at de Tvivl som den Gang kom frem, vare af den Art, som blev antydet af det ærede Medlem fra Stubbejøbing (N. S. Varsen). Dette er naturligvis ikke afgjørende, thi selv om Tvivlen ikke var til Stede den Gang, kan den være kommen senere, og det er ganske naturligt, at hvis Erfaringen maatte have vilst, at man er slaaet ind paa en gal Vej 1880, var det rigtigt at see at komme bort deraf, uden Henhyn til, hvor flog man havde været i 1880. Jeg kan imidlertid ikke nægte, at det forekommer mig, at de Betæneligheder der nærmere blev udviklet af det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds (Veth), ikke have den Vægt, som han tillagde dem. I saadanne Tilfælde, hvor en Agent misbruger sin Stilling til at tilegne sig Varemærker paa eget Navn, som han skulde staffe registrerede paa vedkommende Fabrikants Navn, som har overdraget ham at udføre denne Forretning, antager jeg, at man uden Vanskelighed vil kunne faae Bestyttelse hos Domstolene imod et saadant Bedrageri, som jeg ikke tager i Betænkning at kalde det, og det Samme tror jeg i flere andre Tilfælde af den Art, som den ærede Taler henviste til. Jeg har en levende Følelse af, at denne Sags Detailler i dette Øieblik ikke interessere Thinget, og jeg skal derfor ikke gaa dybere ind derpaa nu, men jeg skal kun erindre om, at Situationen er den, at man har en Lov, som er bygget paa det samme Princip som Lovforslaget. Ved ikke at vedtage dette Lovforslag vinder man jo ingenlunde det, at man kommer bort fra

de nugældende Regler, de blive fremdeles gjældende Ret, indtil man faar ophævet den nu bestaaende Lov. Ved at vedtage Lovforslaget forværrer man ikke Tilstanden, hvis man mener, at den er uheldig, men vinder kun dette, at faae Overensstemmelse med vore Nabolande, saa at vi altsaa kunde staffe de danske Varemærker den yderligere Bestyttelse, som følger deraf. Jeg skal fremdeles erindre om, at det, man opnaaede ved Varemærkeloven af 1880 var dette, overhovedet at vinde Bestyttelse mod Misbrug af Varemærker, naar de vare indregistrerede. Det kan ikke siges, saaledes som det forekommer mig, at det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds gjorde, at man ogsaa forinden 1880 havde haft tilbørlig Bestyttelse for sine Varemærker, thi det havde man ikke. Man havde ved den almindelige Straffelov Bestyttelse imod, at Nogle solgte mindre gode Varer, udgivende dem for at være Andres Fabrikat, men derimod kunde man ikke igjennem den almindelige Straffelov finde Bestyttelse mod Misbrug af Varemærker, naar Varerne ikke vare af ringere Beskaffenhed end dem, for hvilke Varemærket var bestemt. Jeg tror altsaa ikke, at det lader sig nægte, at man igjennem Varemærkeloven har fundet en Bestyttelse for indregistrerede Varemærker, som man ikke tidligere har kjendt, og det er desuden Noget, som det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds kan sætte udenfor al Tvivl. Naar man nu vil spørge: men er det da nødvendigt at knytte en Bestyttelse for Varemærker til Registrering, vil det ikke være rettere at gaa den Vej at lade Bestyttelsen være afhængig af den faktisk, retmæssige Besiddelse i kortere eller længere Tid? Saa siger jeg, at det forekommer mig at maatte erkjendes at være forbundet med overmaade store praktiske Vanskeligheder at gaa den sidst antydede Vej. Der er den Fordel ved at have Bestyttelsen knyttet til Registreringen, at man da har et klart Moment, som viser, at Kravet paa Bestyttelse er berettiget; men i det andet Tilfælde vil Bestyttelsen ikke kunne paafaldes, uden at der tilvebringes en hel Mængde Oplysninger, som maasse vanskelig kunne bringes til Stede, og selv om de kunne tilvebringes, mangler der endnu et Moment for at kunne ramme den Paagjældende, nemlig, at det skulde være ham klart, at han mangler den Ret, som der af ham paafydes eller foregives, at han har havt. Mig forekommer det mere praktisk og naturligt at gaa den Vej at knytte Bestyttelsen til Registreringen.